

## Historien om Aale Stoffer – en af egnens originaler

Nej, lad mig kalde ham Kaare Stoffer, for det var hans navn. Hans farfader var skolelærer på Hasselø, og der findes endnu i Hasselø skole en slags dagbog eller journal, skrevet af ham med en ulastlig skønskrift. Af den ser man bl.a., hvor trangt og småt det har været for den tids skolelærere og hvor besværligt det var, at få lavet en smule udhus til den uundværlige ko. Stoffers fader hed Rasmus Kaare og var en fattig husmand på Hasselø; han havde i sine unge dage "faret til kapers", tjent mange penge og brugt dem igen. Det var jo efter, at Englænderne havde røvet vor flåde, at der blev udstedt Kaperbreve, så hvem der ville og kunne udruste Kaperbåde, måtte gøre den engelske handel al den skade de kunne, altså en fuldstændig anvisning på sørøveri, som blev fulgt med iver og interesse. Mange fik skrabet en mængde penge og luksusgenstande sammen, men de fleste gik det som Rasmus Kaare: "hvad let kommer, det let går", og dertil blev de uvant med ærligt strengt arbejde.

Rasmus Kaare havde en stor krop, og i sit ægteskab fik han en flok børn, som også var storvoksne, så det var trang til megen mad, som det blev besværligt at skaffe. De fleste af børnene kom naturligvis ud at tjene, så snart nogen ville have dem, men Stoffer var svagsynet og gik under navnet "blinde stoffer", og var altså ubrydelig henvist til fattigvæsnets forsorg. Om der var gjort forsøg på ved lægehjælp at skaffe ham et bedre syn vides ikke, men der var tale derom. Helt blind var han ikke, så han kunne jo hjælpe til med et og andet i de gårde, hvor han "gik på omgang", det vil sige fik føden flere eller færre dage i rad, som gårdenes hartkorn var stort til. Han huskes som en stor godmodig, ubehjælpssom fyr, men med en smuk sangstemme og et fond af gamle viser, som blev nedskrevet. At gå på omgang er ikke morsomt, de har det ikke godt alle steder, hvor de kommer, ej heller er velkomne, og stoffer fandt ud af, at når han boede hos sin moder, som var bleven enke, kunne han tjene en del af sit ophold ved at opkøbe havesager hjemme på Hasselø og gå om i omegnen og sælge, for han kunne godt regne og manglede intet på åndsevnerne.



Af og til fik han jo også en pose ål at gå med, dem gik fiskerne eller deres koner ellers som om og solgte, men det var altså ålene, som gav stoffer hans sidste tilnavn, selvom han solgte flest havesager, især peberrod, som blev brugt til en hel del at give hestene, særlig i efterårstiden. Tid efter anden udstraktes han vandringer til de omliggende sogne, og især efter hans moder var død, og han havde fået et lille kammer hos en gift søster, blev han flere dage borte ad gangen og overnattede, hvor det kunne træffe sig. Somme tider fik han et stykke brød, hvor han kom, og somme tider en skefuld mad, tiest fik han en snaps og en tår øl – det er så rart nemt at opvarte med, men ikke altid så heldigt for dem, som får for meget af den slags. Mere og mere forfalden blev han, og til sidst kom der bud til sognerådet, at de skulle hente ham hjem. Det gjorde de, og da var han så fuld af snaps og utøj, at de ikke ville være bekendt at sætte nogen til at rense ham, hvorfor de lod varme en bryggerkedel fuld af vand, kom ham i et kar og selv gav sig til at skrubbe og rense

### *Åle-stoffer fra Hasselø*

på ham. Harme var de jo ved den bestilling, og tog ikke blødt på ham, så han sagde: "Det gør rigtigt ondt, men jeg kan godt begribe, at det er heller ikke morsomt for jer". Så blev han da på fattiggården, fik sin gode kost og renlighed, var god og taknemmelig, og disse sidste år var sikkert de lykkeligste i hele hans liv.

Der er jo intet i denne skildring om hans drukkenskabs bedrifter, for de kendes ikke. Men ellers kunne han være "bøs", hvor han troede det kunne gavne ham. Han havde jo en stor krop og gode kræfter. I øvrigt har jeg aldrig hørt ham beklage sig eller tale ilde om folk; derimod kunne han tale med stor glæde om de enkelte, som havde været gode mod ham, men han "gik på omgang", særligt om en havde givet ham en sølvfirskilling – hvad der jo også nok var en sjældenhed, de sad ikke så løse dengang.

*Historien er skrevet af Karen Toxværd, og har været bragt i Lolland-Falsters Historiske Årbog fra engang i 1920'erne.*

*Artiklen er redigeret og udgivet af "Hasselø-fonden" i fondens nyhedsbrev nr. 13 fra 2009*